

[Lawaetz]

Selvfølgelig vil en generel nedsættelse af arbejdstiden, som fru Lilli Gyldenkilde elsker at omtale, heller ikke være rigtig, så længe vi er så fattige. Det kommer en dag, hvor vi har råd til det, det er helt klart. Hvis man i dag satte arbejdstiden ned, så ville man efter de beregninger, der forligger, få omkostningsstigninger på 15 pct., og det ville vel sådan set kun betyde, at vi alle sammen blev lige fattige i stedet for rigere.

Jeg kunne godt tænke mig, at man igen diskuterede deltidsbeskæftigelse, men vi har jo en lang række konservativt tænkende fagforbund, som ikke vil tale om det. Det er imidlertid en af de måder, man måske kunne få en sund beskæftigelse i gang på.

Man kan også fremhæve, at fjernelse af de meget skarpe fagforeningsgrænser ville have en gunstig indflydelse.

Jeg ser med interesse, at løntilskuddet til private virksomheder ved beskæftigelse af unge ledige vil blive opretholdt. Når jeg ser det med interesse, er det, fordi jeg må konstatere, at det altså ikke er her, regeringen vil skære ned i tilskudsjunglen, som efter mit partis opfattelse må angribes hårdt, dersom vi skal rette økonomien op.

For fremskridtspartiet er det yderst interessant, at kommissionen har været inde på en ændret fradragsordning, en oprydning i den jungle, vi lever med, og ligeledes på en forhøjelse af bundgrænsen. Det er interessant for os, at vores kongstanke er trængt helt ind i denne alvorlige kommission. Det glæder vi os over, men vi glæder os bestemt ikke over, at arbejdsministeren udtaler, at regeringen ikke har aktuelle planer om at følge dette råd med hensyn til at lette skatterne.

Det er så meget mere trist, som regeringen her igen højt og tydeligt offentligt blæser på sine løfter til fremskridtspartiet i oktober måned. Jeg har før været inde på dette emne, og jeg vil blive ved med at komme ind på det, indtil vi får en tilfredsstillende løsning. Det kommer vel ikke mig ved, men jeg vil alligevel spørge, om det er klogt af regeringen stadig at løbe fra løfter, den har givet til et parti, som den godt kan bruge i en snæver vending, når den kommer i vanskeligheder med et eller andet lovforslag.

Dertil kommer, at netop denne form for skattelettelse – her er fru Lilli Gyldenkilde ved at være enig med mig – navnlig kommer de lavtlønnede til gode uden dermed at ska-

de konkurrenceevnen. Der er med andre ord ved at blive en bred forståelse for, at det netop her betyder noget at sætte skatten ned, fordi det først og fremmest kommer de lavtlønnede til gode.

Her kunne man lovgive, medens det er enfoldigt at tro, at man kan lovgive om kønskvotering, fru Lilli Gyldenkildes og andre venstredrejedes kæphest. Tidligere statsminister Jens Otto Krag gjorde meget for at få kvinderne ud på arbejdsmarkedet. De gyldne 1960'ere forstærkede denne tendens. Nu er kvinderne der, nu er de organiserede, og nu skal de have et milliardenbeløb i understøttelse, fordi vi ikke har arbejde til dem.

Det er nok sådan, at man i det private erhvervsliv fortsat foretrækker mænd til samme løn, navnlig i den yngre alder, af den simple grund, at kvinder under 30 år har en større fraværsprocent. Derfor tror jeg ikke, at det egentlig gavner arbejdet for kvindesagen, at man i den anden ende råber på længere barselorlov, for det trækker i modsat retning: erhvervslivet bliver endnu mere bange for at ansætte for mange kvinder.

Man kan ikke komme de omtalte problemer til livs gennem en lovgivning. Derimod må man se i øjnene, at der fortsat sker den udvikling, som hr. Svend Auken vist også var inde på, nemlig at man ved hver overenskomst har forsøgt at favorisere de lavtlønnede, med det resultat, at lavtlønsproblemet nok er mindre, end det var for 5 eller 10 år siden. Men en forbedring af konkurrenceevnen og nedsættelse af den personlige skat, først og fremmest for de ringest stillede i samfundet, er kodeordene for løsning af et problem, som nok så mange kommissioner ikke er i stand til at løse.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det kommer ikke bag på mig, at hr. Lawaetz og fremskridtspartiet mener, at kvinderne sandelig skal være taknemlige over, at de overhovedet har fået lov til at komme ind på arbejdsmarkedet, men nu da vi har arbejdsløshed, kan de godt gå hjem igen, for vi har ikke råd til at betale dem understøttelse. Men det kommer lidt bag på mig, at man ligefrem vil stå og sige det her fra folketingets talerstol, men der er åbenbart intet, man skal forundre sig over.